

CUPRINS

BALADE ȘI IDILE

Noapte de vară	7
Nunta Zamfirei	10
Poet și critic	20
Vestitorii primăverii	23
La oglindă	25
El Zorab	31
Lordul John	40
Păstorița	43
Vara	46

FIRE DE TORT

Mama	51
Ștefăniță-Vodă	56
Noi vrem pământ!	60
Voichița lui Ștefan	64
Doina	69
Iarna pe uliță	74
Cântec	81
Concertul primăverii	83

CÂNTECE DE VITEJIE

O scrisoare de la Muselim-Selo	89
Pașa Hassan	93

NOAPTE DE VARĂ

*Zărilor, de farmec pline,
Strălucesc în luminiș;
Zboară mierlele-n tufiș
Și din codri noaptea vine
Pe furiș.*

*Care cu poveri de muncă
Vin încet și scârțâind;
Turmele s-aud mugind,
Și flăcării vin pe luncă
Hăulind.*

*Cu cofița, pe-ndelete,
Vin neveste de la râu;
Și, cu poala prinsă-n brâu,
Vin cântând în stoluri fete
De la grâu.*

*De la gârlă-n pâlcuri dese,
Zgomotoși copiii vin;
Satul e de vuiet plin;
Fumul alb alene iese
Din cămin.*

*Dar din ce în ce s-alină
Toate zgomotele-n sat,
Muncitorii s-au culcat.
Liniștea-i acum deplină
Și-a-nnoptat.*

*Focul e-nvelit pe vatră,
Iar opaițele-au murit,
Și prin satul adormit
Doar vrun câne-n somn mai latră
Răgușit.*

*Iat-o! Plină, despre munte,
Iese luna din brădet
Și se-nalță-ncet, încet,
Gânditoare ca o frunte
De poet.*

*Ca un glas domol de clopot
Sună codrii mari de brad;
Ritmic valurile cad,
Cum se zbate-n dulce ropot
Apa-n vad.*

*Dintr-un timp și vântul tace;
Satul doarme ca-n mormânt –
Totu-i plin de duhul sfânt:
Liniște-n văzduh și pace
Pe pământ.*

*Numai dorul mai colindă,
Dorul tânăr și pribeag.
Tainic se-ntâlnește-n prag,
Dor cu dor să se cuprindă,
Drag cu drag.*

VOICHIȚA LUI ȘTEFAN

Doamna lângă Ștefan vine,

Blândă-n vorbe și-n purtat:

– „Doamne, iar ești supărat!“

– „Sunt, Voichiță, pentru tine!“

Zăpăcită doamna sta

Și-nflorită de rușine:

– „Ce-am făcut, măria ta?“

– „Tu?... Nimic! “ *Și vodă strânge
Mâna doamnei, gânditor.*

– „Șerpii-și au culcușul lor...
Ah, Voichițo, cum aș plânge!

Rău ca Radu nimeni nu-i:

Uite-n pumni așa aș frânge

Gât de lup cum e al lui!“

Doamna i-a pătruns cuvântul,

Până-n suflet i-a pătruns.

El tăcea, ea n-a răspuns.

Noapte e, și bate vântul,

Și prin noapte, cu vreo doi

Tari să bați cu ei pământul

Pleacă Ștefan la război.

*Dintr-același ceas Voichița
Nu s-a mai oprit din plâns,
Brâu pe trup ea n-a mai strâns,
Nu și-a mai gătit costița.
În genunchi, c-un dor păgân
Ea sărută iconița
Maicii Domnului, din sân.*

*Unu-i soț, iar altu-i tată,
Pentru care se ruga?
Zile-ntregi ea se lupta
De fiori cutremurată;
Când avea pe soț în gând
Ea se pomenea deodată
Pe părinte blestemând.*

*„Ah! de-ar fi un zid de-aramă
Între dânșii, până-n nori!“
Și prin plâns adeseori
Îi părea că ei o cheamă
Să-i împace! Ea, dar cum?
Pe ea cine-o bagă-n seamă?
Prutul să-l oprești din drum!*

